

BALÁZS K. ATTILA

LACI

■ Laci a bátyám. Négy évvel idősebb nálam. Kinyitja a hűtőt, vaját szed elő, egy üveg dzsemet. Bevágja a vaskos, nagy fémajtót, rám vigyorog. Rövidnadrág van rajta, pipa-szárlábai vannak neki is, mint nekem. Az asztalhoz megy, kenni kezd egy szelet kenyeret. Csak akkor látszik rajtad, hogy ettél, ha leeszed magad – viccelnek vele az emberek. Mozogj, mozogj, mintha élnél – nevet rám. Igyekezz, mert mindjárt elül a szél! Kezembe nyomja a megkent kenyeret. Modellezni megyünk. Ide járunk ki, egy közeli domboldalra, ha olyan az idő. A garázsból nyíló kis műhelyben szereli össze a repülőgépeket Laci. Fülét eltakaró félhosszú haja van, kissé világosabb, mint az enyém. Sörénye lobog a szélben, amint felfele kapaszkodunk a keleti lejtőn, kezünkben a két modellel. A lejtőszélben röptetünk. Szeretünk mindent, ami repül. Például nagyapánk galambjaiért is odavagyunk. Modellezésben én még kezdő vagyok, többször odaverem a gépemet, míg le nem szakad valami róla, s azzal az én napomnak befellegzett. Ő nyugodt, kimért mozdulatokkal vezeti az övét a lejtő felett, éles kanyarokat vesz, hogy benne maradjon az emelőtérben. Egy picit hátraengedi a könnyű szerkezetet a lejtő mögé, szembeszélben lelassítja, maga fele irányítja, majd egy elegáns mozdulattal elkapja a levegőben. Így szállnak le a profik. Ne törődj, öcskös, fog az menni, mondja, és a vállamra csap. Megyünk aztán befele, és már nem is tudom, miről beszélgetünk. Nem is fontos. Csak az fontos, hogy Laci itt van. Lacival éljük a testvéri létezés közhelyeit. Én még csak nyolc vagyok, árulkodós kis köcsög. Valahogy mindig kibuggyan a számon, hogy például Laci a haverokkal energiatalt ivott. Kettőt is. Hogy az egyiküknél cigi is volt. Hogy bemászott decemberben fogadásból a folyóba. Meghajigálták krumplival a szomszéd nénit. S a többi. Néha még ki is kap miattam, de ő mégsem haragszik rám, valahogy hisz abban, hogy elnövöm ezeket a dolgokat. Inkább cipel magával mindenhova. Lacival együtt kelek, együtt jövök be kajálni, és együtt csatangolok az áttetsző nyárban sötétedésig. Lacival a szobánk is közös.

Laci ott van akkor is, amikor apám arcon vág, mert tőrkésemmel összefarigcsáltam a gyümölcsfák kéréget. Leinti apámat, mondva, hogy ő majd vigyáz, többet ne forduljon elő. Nyugodtan visszaadhatja a tőrkésemet. Laci ott van, mikor megmérgezik a kutyaamat, s én ott zokogok a véres hányadéktól izsamós kutyaólnak háttal, a ház falának dőlve, és nem tudok helyrejönni. Hogyhogy nincs többet. Hogyhogy nem szalad elém, ha meghallja csattanni a kaput. Hogyhogy elégetjük az ólját mindenestől, a kedvenc rongyával és fekhelyével együtt. Hogyhogy gödröt ásunk a kert végében a fenyőfák alá. Megölel, pedig nem szokása. Laci. Azt mondja, gyerünk le a folyóra horgászni. Azt mondja, gyerünk át a napközikerbe focizni. Azt mondja, gyerünk, reptessünk repülőgépet. Menjünk el moziba, fagyizni. Gyerünk, el innen, minél messzebb.

Ilyen lehetett volna Laci, a testvérem. Lehetett volna, ha az orvosok nem annyira ügyetlenek, és nem törik darabokra a fejét még a születés előterében. Szerettem volna akkor én is őt megölelni. Pedig nem szokásom. Az ölelés. Amikor véresen, összetörve hevert a golycsokon, mint az orvosi műhiba iskolapéldája. Élt, azaz haldoklott három órát ebben az istenverte, közömbös árnyékvilágban.